Dosar nr. 2c-43/2025
2-25003323-12-2c-13012025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

04 iulie 2025 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău, sediul Central, Mihaela Scripliuc examinând în procedura cererilor cu valoare redusă, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Trabo-Plus" împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Wood Trend" cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

La 06 ianuarie 2025, SRL „Trabo-Plus" a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Wood Trend" cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, între SRL „Trabo-Plus" și SRL „Wood Trend" au existat raporturi de vânzare-cumpărare pentru livrări de mărfuri, în baza facturilor fiscale emise.

Menționează că, în temeiul acestui raport, reclamantul a efectuat plăți cu titlu de avans, transferând mijloace bănești în contul bancar al pârâtului.

Afirmă că, conform evidențelor contabile cu privire la decontările reciproce dintre părți, suma totală avansată pentru care pârâtul nu a efectuat livrări de mărfuri este de 3 900 lei.

Susține că, la încetarea relațiilor de vânzare-cumpărare, reclamantul a solicitat în mod repetat pârâtului restituirea mijloacelor bănești avansate. Cu toate acestea, pârâtul a ignorat solicitările reclamantului.

A invocat că, ulterior, la 04 ianuarie 2024, ca urmare a neexecutării solicitărilor menționate, reclamantul s-a adresat cu o notificare către pârât, prin care a solicitat restituirea sumelor avansate în termen de 3 zile bancare de la data recepționării somației, în caz contrar urmează să se adreseze cu o cerere de chemare în judecată în instanța competentă.

Notează că, pârâtul, deși a recepționat notificarea la 19 ianuarie 2024, nu a răspuns la notificarea respectivă și nici nu a întreprins vreo măsură în vederea stingerii datoriilor existente față de reclamant.

Subliniază că, notificarea a fost expediată pe adresa unde își are sediul juridic pârâtul în mun. Chișinău, str. Feredeului 4, potrivit informației publicate pe Portalul guvernamental de date.

În contextul de față, consideră că, reclamantul a depus toată diligența în vederea notificării pârâtului și soluționării pe cale amiabilă a litigiului dintre părți, însă dat fiind

absența răspunsului din partea pârâtului, reclamantul este obligat să se adreseze în instanța de judecată cu prezenta acțiune.

Reiterează că, indubitabil, actualmente, pârâtul are față de reclamant, o datorite în sumă totală de 3 900 lei, în calitate de datorie de bază.

Atestă că, aplicând prevederile legale la circumstanțele faptice, datoria la care este îndreptățit reclamantul este o obligație pecuniară fiind purtătoare de dobânzi de întârziere.

Astfel, efectuând calculul dobânzii de întârziere constată că, din momentul punerii în întârziere, până la data formulării prezentei acțiuni, 02 ianuarie 2025, pârâtul a acumulat dobânzi de întârziere în valoare de 498,58 lei.

Conchide că, calculul dobânzii de întârziere s-a efectuat prin intermediul sistemului automat calc.prolex.md conform art. 942 alin. (1) și (2) din Codul civil cu aplicarea ratei de bază a BNM.

Solicită încasarea de la SRL „Wood Trend” în beneficiul SRL „Trabo-Plus” a datoriei în mărime de 3 900 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 498,58 lei, a taxei de stat în sumă de 250 lei și a taxei de timbru în sumă de 200 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 20 ianuarie 2025, a fost acceptată spre examinare, în procedura cererilor cu valoare redusă, cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „Trabo-Plus”.

La 20 ianuarie 2025, în adresa participanților la proces a fost expediată copia încheierii nominalizate, iar pârâtei i-au fost expediate și copia de pe cererea de chemare în judecată și de pe înscrisurile anexate la adresa mun. Chișinău, str. Feredeului 4, indicată în cererea de chemare în judecată care corespunde cu adresa furnizată de datele din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor (PIGD), care sunt preluate din Registrul de Stat al Agenției Servicii Publice (f.d. 23-24).

La 05 februarie 2025, pârâta a recepționat actele expediate, însă în termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate, nu a prezentat referința (f.d. 25).

În conformitate cu art. 276^3 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanței judecătorești și reclamantului o referință, precum și copii de pe înscrisurile necesare.

Potrivit art. 276^4 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dacă, după ce i s-au comunicat cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate, pârâtul nu depune referință, soluționarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar.

Prin urmare, luând în considerare normele de drept expuse, judecătorul soluționează cererea de chemare în judecată în baza materialelor anexate la dosar.

Studiind cererea de chemare în judecată și materialele dosarului, judecătorul consideră acțiunea neîntemeiată și care urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În temeiul art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În baza art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Potrivit art. 130 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

Art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

În corespundere cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

Potrivit art. 9 alin. (1) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sânt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile.

Conform art. 9 alin. (2) lit. a) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar, din contracte și din alte acte juridice.

Din prevederile art. 10 alin. (1) din Codul civil rezultă că, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art. 15 alin. (1) și (2) din Codul civil rezultă că, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părți până la adresare în instanță de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract. La fel, art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul civil prevede că, apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin, restabilirea situației anterioare încălcării dreptului și suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui.

În temeiul art. 776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Iar art. 775 alin. (1) din Codul civil prevede că, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Din ansamblul prevederilor legale citate mai sus, rezultă, indiscutabil că, contractul este un temei de apariție a drepturilor și obligațiilor civile, mai mult ca atât, este principalul temei de apariție a drepturilor și obligațiilor civile, fiind expresia liberei manifestări de voință a părților contractante, concretizată prin realizarea, în final, a unui acord de voințe.

Astfel, din prevederile art. 992 alin. (1) din Codul civil rezultă că, contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Din prevederile art. 992 alin. (2) din Codul civil rezultă că, contractului îi sânt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Potrivit art. 993 alin. (2) și (6) din Codul civil rezultă că, părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispozițiilor legale imperative, contracte și pot stabili conținutul lor. Dacă, în scopul protecției intereselor prioritare ale societății sau ale unui individ, efectele unui contract depind de încuviințarea autorităților statului, limitările și condiționările trebuie reglementate prin lege.

Din moment ce contractul a fost încheiat, acesta are putere de lege între părțile contractante, urmând a fi respectat întocmai.

În conformitate cu art. 774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Totodată, din prevederile art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil rezultă că, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Judecătorul apreciază că, reclamanta în cererea de chemare în judecată a indicat că, între SRL „Trabo-Plus” și SRL „Wood Trend” au existat raporturi de vânzare-cumpărare pentru livrări de mărfuri, în baza facturilor fiscale emise.

Din prevederile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă rezultă că, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, reclamanta urma să probeze faptul existenței unui contract sau a unor contracte ca temei al solicitării sale de a încasa de la pârâtă a sumelor pretinse.

Cu toate acestea, în cererea de chemare în judecată a menționat că, pretinsa datorie se confirmă prin informația cu privire la decontările reciproce la 31 decembrie 2024 între SRL „Trabo-Plus” și SRL „Wood Trend” (f.d. 13).

Cu referire la acest fapt, judecătorul menționează că, informația cu privire la decontările reciproce dintre părți, la care a făcut referire reclamanta în cererea sa, nu este semnat de către persoana pârâtă (f.d. 13).

La caz, la materialele cererii de chemare în judecată este anexată copia ordinului de plată nr. 4614 din 28 iunie 2021 prin care SRL „Trabo-Plus” ar achitat suma de 3 900 lei către SRL „Wood Trend” (f.d. 10), însă, în viziunea judecătorului, acest înscris nu reprezintă un act care ar da naștere la drepturi și obligații civile, prin raportare la art. 9, 10, 776 din Codul civil, deoarece din acest înscris nu rezultă cert contractul în temeiul căruia a fost eliberat ordinul de plată.

În plus, judecătorul apreciază că, ordinul de plată și informația cu privire la decontările reciproce dintre părți, nu confirmă temeiul și însăși faptul existenței datoriei, fiind acte subsecvente și accesorii unui contract și în lipsa unui contract valabil încheiat nu prezintă nici o valoare juridică, deoarece lipsește temeiul emiterii lor.

Deci, în primul rând, urmau să fie prezentate contractele în temeiul cărora a apărut pretinsa datorie și doar după aceasta celelalte înscrisuri specificate mai sus.

Mai mult, că în copia ordinului de plată nr. 4614 din 28 iunie 2021 este indicat că, destinația plății ar fi pentru suport din lemn conf cont 001 din 18.06.21.

Judecătorul apreciază că, simplul fapt al existenței la materialele dosarului a unui acte de verificare, a unui ordin de plată, nu înseamnă în mod neapărat că, există și un raport obligațional între părți. Din prevederile art. 774 alin. (1) din Codul civil rezultă că, doar în baza unui raport obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute.

Iar temeiurile de apariție a raporturilor obligaționale sunt specificate expres în art. 9, 776 și 775 din Codul civil.

În procesul examinării cauzei s-a constatat că, reclamanta nu a prezentat contractul care a stat la baza apariției raportului obligațional. Nu a prezentat nici o probă din care ar rezulta existența unor raporturi contractuale, precontractuale sau de orice altă natură în baza cărora pretinde încasarea datoriei de la pârât.

S-a limitat doar la solicitarea de a încasa suma de bani specificată în conținutul cererii de chemare în judecată.

Prin urmare, simplul fapt al existenței unor acte de verificare (nesemnate de către pârâtă), ordin de plată, etc. nu implică și existența raportului obligațional între părți, iar din moment ce între părți nu există un raport obligațional, nu poate fi pus în discuție dreptul creditorului de a pretinde de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul nu poate fi obligat o execute, căci, după cum prevede legiuitorul în art. 858 alin. (1) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații.

Totodată, judecătorul menționează că, poate fi dispusă încasarea unei sume de bani în baza unui raport juridic obligațional, indiferent de temeiul apariției acestuia, doar dacă obligațiile sunt certe, lichide și exigibile. Ori, în cazul deferit spre soluționare instanței de judecată, nu se poate afirma acest lucru.

În afară de aceasta, judecătorul apreciază că, reieșind din prevederile art. 328 alin. (1) propoziția a doua din Codul civil, instanța de judecată este în drept să invoce din oficiu nulitatea absolută. Astfel, pentru încasarea unor sume de bani, în temeiul „unor raporturi contractuale”, reclamanta urma să prezinte contractul care a stat la baza acestor relații contractuale, instanța de judecată urmând să analizeze legalitatea contractului, și să constate în baza lui, temeinicia pretențiilor reclamantei.

În lipsa prezentării unui contract valabil încheiat, nu se justifică sub nici o formă încasarea sumelor pretinse de către reclamantă din contul pârâtei. O soluție diametral opusă ar fi contrară nu doar prevederilor legislației civile, ci ar sfida logica elementară, ori, este inadmisibilă încasarea unor sume de bani în baza unor contracte care nu au putut fi prezentate pe parcursul examinării cauzei de către una din părțile contractante.

În plus, judecătorul conchide că, în condițiile în care reclamanta nu a prezentat nici un contract, nu este clar reieșind din ce criterii și în baza căror temeiuri reclamanta solicită încasarea anume a sumei pretinse.

Astfel, judecătorul va respinge ca nefondat capătul de cerere cu privire la încasarea în beneficiul reclamantei a datoriei pretinse din contul pârâtei.

Totodată, reclamanta a solicitat încasarea în beneficiul său de la pârâtă și a sumei de bani cu titlu de dobândă de întârziere.

Judecătorul conchide că, acest capăt de cerere se află într-o interconexiune evidentă cu capătul de cerere cu privire la încasarea de la pârâtă a sumei de 3 900 lei cu titlu de datorie de bază, având un caracter accesoriu, astfel încât în condițiile în care se respinge capătul principal de cerere, atunci și capătul de cerere accesoriu, pe cale de consecință, urmează a fi respins. O soluție contrară ar sfida logica elementară, ori cum ar fi posibil de a încasa dobânda de întârziere, dacă s-a constatat inexistența temeiului de apariție a obligațiilor pecuniare în baza căruia s-ar solicita încasarea datoriei de bază.

În plus, judecătorul apreciază că, în lipsa contractului este imposibil de a stabili obligația pârâtei de a restitui sumele pretinse de reclamantă la o anumită data concretă (determinate sau determinabilă).

Prin urmare, pentru a solicita, eventual, încasarea dobânzii de întârziere, reclamanta în calitate de creditor, urma să pună debitorul în întârziere, dacă a dorit să încaseze pentru această perioadă de timp dobânzi de întârziere.

Judecătorul apreciază că, dobânda de întârziere este o sancțiune specifică de drept civil, care se manifestă în cadrul răspunderii contractuale sau delictuale, atunci când debitorul nu execută în termen obligațiile pecuniare față de creditor.

În speța dată, între creditor și debitor nu există relații contractuale, deoarece reclamanta nu a prezentat nici un contract valabil încheiat în temeiul căruia solicită încasarea datoriei.

Prin urmare, judecătorul va respinge ca nefondat și capătul de cerere cu privire la încasarea în contul reclamantei de la pârâtă și a sumei de bani cu titlu de dobândă de întârziere.

Reieșind din considerentele expuse *supra*, judecătorul va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Trabo-Plus” împotriva SRL „Wood Trend” cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.”

Dat fiind faptul că, acțiunea reclamantei a fost respinsă, judecătorul conchide de a respinge și pretenția cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea prezentei cauzei.

În conformitate cu prevederile art.236, 238-241, 276^2-276^4 Cod de procedură civilă, judecătorul,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Trabo-Plus” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Wood Trend” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Judecătorul **Mihaela Scripliuc**